

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 533/2022
01.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два продужена кривична дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Славка Переског и адвоката Горана Карадаревића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.806/21 од 10.12.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.154/22 од 16.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 01. јуна 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Славка Переског и адвоката Горана Карадаревића, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.806/21 од 10.12.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.154/22 од 16.03.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Горана Карадаревића, и у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви у преосталом делу **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.806/21 од 10.12.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења два продужена кривична дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. у вези члана 61. КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези става 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела и то за кривична дела из члана 182. став 1. у вези члана 61. КЗ казне затвора у трајању од по шест месеци, а за кривично дело из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од три године, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и осам месеци. У ову

казну, окривљеном је на основу члана 63. КЗ ураунао време проведено у притвору од 04.03.2021. године до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене првостепеном пресудом.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.154/22 од 16.03.2022. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА, пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.806/21 од 10.12.2021. године преиначена је само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеном АА због продужених кривичних дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ окривљеном утврдио казне затвора у трајању од по три месеца, а за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ на основу одредаба чланова 56. и 57. казну затвора у трајању од две године, након чега га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и четири месеца, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору од 04.03.2021. године до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене том пресудом, док су у преосталом делу исте жалбе одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-адвокат Славко Перески због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења захтева произилази да је захтев поднет и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од кривичне одговорности или га огласити кривим за извршење једног продуженог кривичног дела из члана 182а став 1. у вези члана 61. КЗ те му изрећи блажу кривичну санкцију, а да га у односу на кривично дело из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези става 1. КЗ ослободи од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати поступајућем суду – другом већу, на поновно суђење;

-бранилац окривљеног АА - адвокат Горан Карадаревић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и у целини или делимично укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање, или да у целини или делимично преиначи побијане пресуде, уз истовремени захтев да се извршење правноснажне пресуде прекине.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, и након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтеви бранилаца Славка Переског и Горана Карадаревића су неосновани у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а захтев браниоца Горана Карадаревића и у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, док су исти захтеви у осталом делу недозвољени, односно немају законом прописан садржај.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца Горана Карадаревића правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

С тим у вези, бранилац у захтеву истиче да су побијаним пресудама повређене одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, обзиром да је окривљени оглашен кривим због два продужена кривична дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ, па како су оштећене ББ и ВВ на главном претресу одржаном дана 25.10.2021. године изјавиле да нису заинтересоване за преузимање кривичног гоњења против окривљеног у случају да тужилаштво одустане од гоњења, то су према ставу браниоца изјаве оштећених морале бити тумачене као одустанак од предлога за кривично гоњење за наведена кривична дела, те дакле јавни тужилац није био овлашћен за кривично гоњење окривљеног.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца Горана Карадаревића се, по оцени овога суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, из списка предмета произилази да је Основни јавни тужилац у Новом Саду дана 27.04.2021. године поднео оптужницу против окривљеног АА због постојања оправдане сумње да је извршио, поред осталог, два продужена кривична дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. у вези члана 61. КЗ, на штету оштећених ББ и ВВ, код ког оптужења је остао до правноснажног окончања кривичног поступка, а за која дела је окривљени, поред осталог правноснажном пресудом оглашен кривим.

Дакле, кривични поступак против окривљеног је вођен по оптужници јавног тужиоца, поднети поред осталог због два продужена кривична дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. у вези члана 61. КЗ, за која дела се кривично гоњење предузима по

службеној дужности, а на предлог оштећених, те је следствено изнетом за кривично гоњење окривљеног у конкретном случају овлашћени тужилац био јавни тужилац.

Поред наведеног, из списка предмета произилази да су оштећене ББ и ВВ одмах након критичног догађаја поднеле кривичну пријаву против окривљеног, због наведених кривичних дела, да су у својству сведока саслушане у Основном јавном тужилаштву у Новом Саду дана 06.03.2021. године и да су том приликом обе изјавиле да су заинтересоване за кривични прогон окривљеног. И на главном претресу одржаном дана 25.10.2021. године обе оштећене, и ББ и ВВ, остале су код исказа које су дале приликом испитивања у Основном јавном тужилаштву у Новом Саду дана 06.03.2021. године, при чему је оштећена ББ категорично изјавила и да је заинтересована за кривични прогон окривљеног.

Имајући у виду наведено, те да евентуални одустанак од кривичног гоњења против окривљеног мора бити експлицитан и изричит, и то давањем изјаве о одустанку од предлога за кривично гоњење јавном тужиоцу, односно суду пред којим се води кривични поступак, при чињеници да оштећене ову изјаву нису дале до завршетка главног претреса, те да се једна од оштећених на главном претресу изјаснила да је заинтересована за кривично гоњење окривљеног, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца Горана Карадаревића да су изјаве оштећених са главног претреса морале бити тумачене искључиво у правцу одустанка од предлога за кривично гоњење окривљеног, те да јавни тужилац није био овлашћени тужилац у конкретном случају.

Из наведених разлога, налазећи да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, Врховни касациони суд је одбио као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца Горана Карадаревића у овом делу.

Исти захтев оцењен је неоснованим и у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. С тим у вези, бранилац Горан Карадаревић у захтеву за заштиту законитости истиче да је у погледу кривичног дела описаног под тачком два изреке пресуде (из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези става 1. КЗ), погрешно примењен кривични закон, обзиром да је умишљај окривљеног био усмерен једино и искључиво ка томе да напусти службене просторије у којима се налазио, у ком циљу је и напао службено лице, а због чега се према ставу браниоца у радњама окривљеног евентуално стичу елементи кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене радње које је санкционисано Законом о јавном реду и миру (члан 23. став 1. ЗЈРМ), а не предметно кривично дело.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим, обзиром да је према чињеничном опису под тачком 2 изреке правноснажне пресуде окривљени АА критичном приликом, у просторијама Полицијске управе у Новом Саду, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те свестан

свог дела и хтео његово извршење, напао службено лице у вршењу послова јавне безбедности, наносећи му лаку телесну повреду, тако што је, када је приведен у просторије Полицијске управе, покушао да напусти службену просторију у којој су се поред окривљеног налазили полицијски службеници, а када му је оштећени полицијски службеник ГГ рекао „Стани, врати се назад“ окривљени му је обувеним стопалом задао ударац у десну ногу, у пределу потколенице, а затим и други ударац у десну руку, у пределу подлактице, упућујући му речи „... ти матер“, којом приликом му је нанео лаке телесне повреде, при чему је био свестан забрањености свог дела.

У овако описаним и утврђеним радњама окривљеног, из којих произилази да је критичном приликом напао службено лице у вршењу послова јавне безбедности, наносећи му при томе лаку телесну повреду, то у радњама окривљеног очигледно стоје сви субјективни и објективни елементи кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези става 1. КЗ, због ког је правноснажном пресудом оглашен кривим. Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца Горана Карадаревића и у овом делу оцењени неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева браниоца Славка Переског, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, и с тим у вези истиче да се у радњама окривљеног не стичу елементи два продужена кривична дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. у вези члана 61. КЗ, већ је упитању једно продужено кривично дело, које је извршено „једночино у два узастопна дана, на истом месту, према истим оштећенима“.

Наиме, истоветни наводи захтева истицани су и у поступку по редовном правном леку, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, оценио је ове наводе неоснованим и у својој одлуци Кж1 бр.154/22 од 16.03.2022. године на страни 3, став четврти и пети о томе изнео довољне, аргументоване и јасне разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП упућује.

Из наведених разлога, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног, у делу којим се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, одбијени су као неосновани.

Исти захтеви, у преосталом делу, одбачени су из следећих разлога:

У преосталом делу захтева, бранилац Горан Карадаревић истиче да у диспозитиву правноснажне пресуде није наведено која конкретно службена овлашћења је примењивао полицијски службеник ГГ, нити које је послове јавне безбедности исти обављао када је нападнут од стране окривљеног АА, а којим наводима се по оцени овога суда указује да је изрека правноснажне пресуде неразумљива, дакле указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, која не представља разлог због ког у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП окривљени може поднети овај ванредни

правни лек преко браниоца. Стога је захтев за заштиту законитости браниоца Горана Карадаревића у овом делу одбачен као недозвољен.

И захтев за заштиту законитости браниоца Славка Переског, у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбачен је као недозвољен.

Ово стога што бранилац само формално истиче ову повреду закона, због које је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, међутим, с тим у вези не наводи на који начин је нижестепеним пресудама учињена ова повреда закона, већ у односу на кривична дела полно узнемиравање полемише са постојањем умишљаја окривљеног за извршење ових дела и истиче да радње које је предузео критичном приликом нису биле усмерене на повреду достојанства оштећених у сфери полног живота, док у односу на кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности полемише са исказима оштећеног ГГ и саслушаних сведока - полицијских службеника, те истиче да су искази ових сведока по питању повређивања окривљеног међусобно контрадикторни, а да се та контрадикторност уочава и у односу на налаз и мишљење вештака судске медицине. Како се изложеним наводима захтева у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно на повреду одредаба члана 440. ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца Славка Переског одбацио као недозвољен.

Исти захтев, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбачен је јер нема законом прописан садржај. Ово стога што бранилац, и поред тога што у уводу захтева означава наведене повреде закона, у образложењу не конкретизује у чему се састоје, односно не наводи због чега сматра да на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се мора изузети, нити због чега је оптужба прекорачена, као ни због чега сматра да се правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати, те по оцени Врховног касационог суда поднети захтев у овом делу нема садржај прописан одредбом члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем су захтеви одбијени као неосновани, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем су исти захтеви одбачени као недозвољени, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, у делу у којем је захтев браниоца

Славка Переског одбачен јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић